

zbytečné a nesmyslné rvačky v hospodě, odkud ho pár opilců vyneslo ven, aby nekazil zábavu a nepřekážel. Skončil jako mnozí zde. Byl jedním z anonymních ležících v uličce mezi dřevěnými stavbami. V blátivé kaši, která byla teď z jara všudypřítomná, jej Sára našla obličejem dolů v roztrhané košili.

Hospoda, obchod se vším možným, nevěstinec a sklad. To byly jediné zdejší dřevěné stavby. Právě nevěstinec byl posledním místem, které zbývalo takovým nešťastníkům, jako byla Sára. To, anebo najít něčí ochranu. Rychle se vdát a doufat.

Už pár týdnů po Sáře pokukoval asi o pět let starší mladík Roy. Utábořil se se dvěma dalšími mladíky hledajícími zlato na blízkém dílu u řeky. Neměli valné štěstí. Nezaplatilo to většinou ani velmi nákladný život v táboře, ale na nějakou tu lahev whisky si občas pár zrněk našli. Každý kus jídla, pití i oblečení či nářadí se tu doslova vyvažoval zlatem. Objevila se tu i spousta podnikavců, kteří se živili lovem a prodejem masa i kožešin a všeho potřebného, co na vlastní náklady dovezli sem do pustých končin. Samozřejmě i s desetinásobnou přírůstkou.

Sára o Royovi věděla. Nepřekvapilo ji tedy, když dva dny po otcově smrti, kdy musela prodat téměř vše, co jí zbylo, přišel s nabídkou. Věděla dopředu, že ji přijme. Jinou možnost neměla, ale mile ji překvapilo, jakým způsobem jí nabídl onen nový život.

„Sáro, víš, že se mi líbíš, a taky víš, že život tady za moc nestojí. Chtěl bych odejít a vzít tě s sebou. Tady to pro tebe není a já už toho mám taky dost. Odjel bych hned. Dám chlapům svůj nicotnej podíl a nechají mi dva koně. Tady

jsou jim k ničemu a já bych mohl odjet pryč. S tebou. Pojed', Sáro.“ Zamračené světlé obočí a upřený pohled zdůrazňovaly jeho napětí.

Sára se chýtila za hrud'. Srdce jí divoce bilo. Její drobná postava se chvěla. Konečně vypadne. Zmizí z tohoto hnízda neřesti, špíny, hladu, strachu a smrti. Bude normálně žít někde na jihu. Nebo kdekoli, jen ne tady. S jejím výkřikem povolilo i napětí, které tichem vytvořila.

„Ano, Royi! Ano, odjed'me odsud pryč. Začneme někde opravdu žít.“ Její oči zářily, když mu padla do náruče a štěstím se rozplakala. Objal ji a hladil. A proto si Sára myslela, že začíná nový život. Svým způsobem to tak bylo.

Domluvili se, že Roy dojde vyřídit předání svého dílu, vyzvedne koně a za svítání odjedou. Snad i on sám věřil v nový život. Ale začátek stavěný na lži nemůže nikdy přinést nic dobrého.

Svůj díl sice na své partáky Roy přepsal, ale dohoda byla o jednom koni. Když ráno vše vyřídil, vykradl se z tábora se dvěma koňmi jako zloděj. Jednoho jim ukradl. Na okraji tábora čekala Sára s uzlíčkem svých věcí. Nervózně a zároveň nedočkavě si kousala ret. Roy jí pomohl na koně a vyrazili. Odjeli za svítání do nového života zvěstovaného přicházejícím jarem, přinášejícím nové naděje, které mohou vyrůst jako nejvyšší ze všech sekvojí, nebo být zadupány do země a změnit se v prach.

Ujížděli rychle, až měla Sára pocit, že utíkají. Byla opořená ranním vzduchem a nabitá vizí věcí příštích. To jí vlilo do žil sílu a chuť jet dál a dál. Projeli několik rozlehlých